

Tellus.

Organ för M.I.S.

Red:
S Svensson

Nr : 9
Maj.

Årgång 4

1973.

Ur Innehållet.

Besök från andra världar...

Under hypnos upplevde han en
härbränning 1761...

U.F.O.Rapporter.

Vår gåtfulla värld.

=====

Tellus.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap. Häre vill vi förmedla de senaste rönen som framkommit genom forskning inom t.e.x.

Astronomi, Rymdforskning, Svunna kulturer, Parapsykologi, Religion, Grottforskning
Flygande Tefat, U F O rapporter mm. mm.

Malmö Interplanetariska Sällskap vill på ideell grund sprida upplysningar till allmänheten genom föredrag och film, inom dessa intressanta områden.

Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli-aug om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och möteslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet.

För vidare upplysningar vänd Eder till
Malmö Interplanetariska Sällskap.
Box 2012 200 12 Malmö 2.

Ordf. E Johansson.

Sekr. S Svensson.

Tel. 040 18 37 32.

Tel. 040 42 15 76.

Postgiro. 63 22 54.

Först ansåg man teorierna om besök från rymden vara rena vidskepligheter. Men nu börjar allt fler forskare tro att det faktiskt är sant: Varelser från andra civilisationer i rymden kan ha besökt Jorden för tusentals år sedan!

I Palenque, Mexikp, finns en gravkammare med en underlig reliefskulptur. Den föreställer ett koniskt föremål med en eldsvans.

En man sitter inne i den raketliknande maskinen och håller i några handtag. Arkeologerna kan inte ge någon tillfredsställande förklaring till reliefen, men mayahieroglyferna på sarkofagen har ansetts symbolisera solen, månen och polstjärnan. Graven är inte särskilt gammal: den härstammar från 600-talet efter Kristus. Men den präst, som är begravd i graven, hade vårdat de gamla Maya vetenskaperna.

År 1961 upptäckte man i Sovjet-republiken Uzbekistan en grottmålning, som visar en man, stående inne i något slags fordon, som omges av strålar. Männen runt honom tycks bära underliga gasmasker över ansiktena. I brist på andra förklaringar har man antytt att denna 3.000 år gamla målningen kan föreställa en rymdlandning.

Nu för tiden är de flesta vetenskapsmän eniga om att det kan finnas högt utvecklade civilisationer på planeter i andra solsystem ute i rymden.

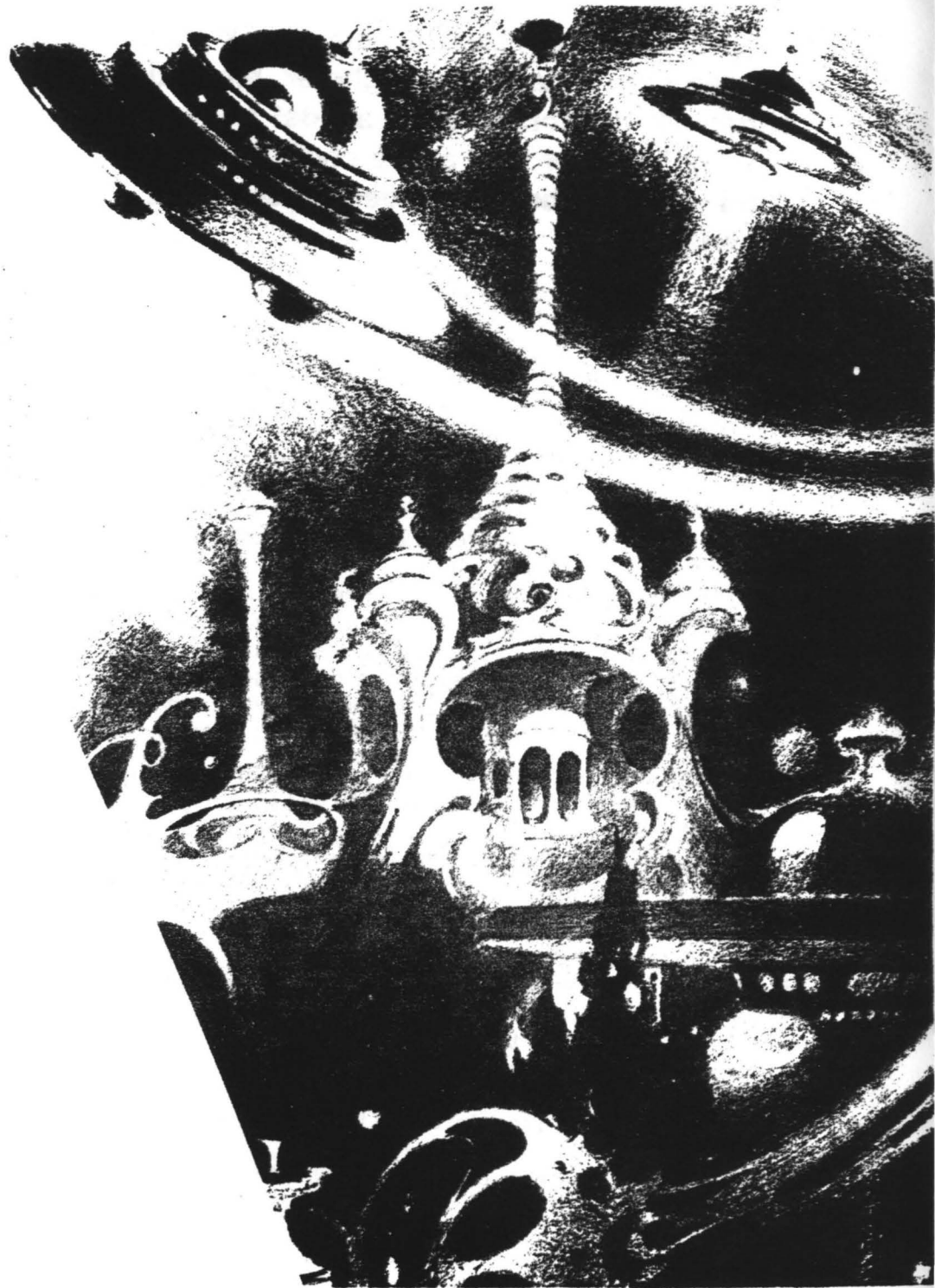
Den grekiske filosofen Anaxagoras (500-4287 före Kristus) skrev t. ex. om "andra världar, som producerar den nödvändiga födan för sina invånare".

Metrodotus av Lampsacus (tredje århundradet efter Kr) ansåg det vara lika ovist att betrakta jorden som den enda bebodda världen som att påstå att det endast finns ett sädesax på ett stort fält.

En kinesisk tänkare har sagt: "Hur orimligt det skulle vara att påstå att det vid sidan av jorden och den himmel vi kan se inte skulle finnas andra himlar och andra jordar."

Vore det då inte lika orimligt att påstå att jorden aldrig haft besök från dessa främmande världar? Är det inte rimligare att utgå från att det finns främmande civilisationer i andra delar av världen, och att de har jorden under ständig observation?

Forts sid 5.

I en av världens äldsta böcker, den indiska Mahabharata, finns konsten att flyga beskriven i detalj. Här ses en flygare i form av en stor, ornamental maskin som är utrustad med alla de utrustningar som behövs för att kunna flyga. Detta är en illustration från en av världens äldsta böcker, den indiska Mahabharata, som beskriver konsten att flyga i detalj.

Man försöker utreda det nutida fenomenet med de "flygande tefaten" på det sättet. Men det finns alltså tecken på rymdlandningar på jorden för århundraden och årtusenden sedan.

Sägner om gudar, som nedstiger från rymden finns i hela världen. Quetzalcoatl, den forntida gud, som fortfarande respekteras av mexikanerna, kallades "den befjädrade ormen". Han avbildas nedstigande från himlen. En besökare från rymden?

Den amerikanske astrofysikern dr C Sagan säger: Jorden kan ha besökts många gånger av olika galaktiska civilisationer under geologisk tid och det är inte omöjligt att lämningar efter dessa besök fortfarande existerar.

Professor H Oberth, rymdfartspionjär, uttalade för några år sedan sin åsikt att besökare från rymden har undersökt jorden under århundraden. Han tror att en framstående galaktisk civilisation genom att dela med sig av sin kunskap skulle kunna föra vetenskapen 100 000 år framåt.

Kanske något sådant redan har skett i mänsklig-
hetens tidigare historia? I Egypten, i Grekland och i Mexiko, där Quetzalcoatl steg ned från ett hål i himlen.

Och i det gamla Sumer-riket, som uppkom sedan en underlig varelse landat på stranden av Persiska viker.

Han såg ut som en stor fisk men hade ett mänskligt ansikte. Det kan mycket väl ha varit en rymdman i rymddräkt. Under hans ledning blev folket vid Eufrat och Tigris stora astronomer och matematiker.

Till Sydamerika kom en högre vit man från grön-
ningens land. Han avslöjade civilisationens hemligheter för indianerna och inspirerade dem med höga etiska ideal. När hans uppgift var fullbordad försvann han ut på havet.

Hans namn var Viracocha, "Havets skum". Ytterligare en missionär från stjärnorna? Men dessa rymdmissionärer - lärde de också ut rymdfarten åt människan

Ja, rymdresor var inte främmande för forntidens människor.

Det finns skildringar, t.ex. 4 700 år gamla Etana-eposet - som beskriver rymdfärder i detalj. Och i en egyptisk skrift, 3 500 år gammal, står det: Denna plats

Vänd.

har ingen luft, dess djup är ofattbart och det är svart som den svartaste natt". En astronauts skildring av rymden?

Hou-Yih, den kinesiske kejsaren Yaos ingenjör, beslutade år 2 309 att resa till månen på en himlafågel.

Legenden om den resan är fascinerande: mycket stämmer med skildringar av nutida månfärder.

En av världens äldsta böcker i astronomi är den hinduiska Suryo Siddhanta. Där berättas om "siddas" och "vidyaharas", filosofer och vetenskapsmän, som i en tidigare epok var i stånd att kretsa runt jorden "nedanför månen men ovanför molnen". En annan indisk bok - "Samaranagana Sutradhara", innehåller ett fantastiskt stycke om det avlägsna förflutna, då människan flög i luften i rymdskepp och himmelska varelser kom ned från skyn. Var det någon sorts rymdtrafik i denna glömda tidsålder? Det finns många andra indiska skrifter som beskriver detta.

Mycket talar för att en bortglömd jordisk civilisation behärskade gravitationen - tyngdkraften.

Några av de mest fantastiska sägnerna från antiken handlar just om detta.

Babylons präster var i stånd att lyfta tunga stenblock upp i luften enbart med hjälp av ljud. Var det på det sättet de väldiga templen i Baalbek i Syrien tillkom? Där finns ett block med dimensionerna 21*4,8*4,2 m - det skulle behövas 40 000 "mannakrafter" för att rubba det. Inte ens i våra dagar finns det en kran, som förmår resa monoliten.

Enligt arabiska källor tillkom Egyptens pyramider genom att stenarna slogs in i papyrus och sedan vidrördes av en präst med ett spö. De blev då viktlösa och svävade fritt i luften. Och historien är full av berättelser om "levitationens" under - medier och mystiker, som förmått sväva fritt.

En av världens äldsta böcker, den indiska Mahabharata, berättar om "en flygande vagn med sidor av järn och klädd med vingar". I det utdöda indiska språket sanskrit finns ordet "vimana vidhya", som betydde "konsten att bygga och föra luftfarkoster". Den gamla boken Ramayana beskriver en "vimana" som ett runt, dubbel-

däckt flygplan med kabinfönster och en kupol. Det rörde sig med vindens hastighet och gav ifrån sig ett melodiskt ljud - en beskrivning som i mycket stämmer med den uppfattning man nu har av "flygande Tefat". En pilot måste genomgå en grundlig utbildning, innan han betrodde att föra en "vimana".

Fartyget kunde stå stilla i luften och i boken skil dras hur det kunde stiga upp över skyarna. Däruppi från såg oceanen ut som en liten damm. En "vimana" drevs av en gulvit vätska och användes för krig, resor och sport

Vid flygfotografering av en öde högplatå i Peru upptäckte man ett nät av linjer och geometriska figurer på marken så långt man kunde se. Markeringarna hade gjorts genom att man flyttat mörka stenar och exponerat det

ljusare undre marklagret. Där sågs konturer av djur och fåglar, jämte trianglar och andra figurer. Indianerna säger att de jättelika bilderna gjordes av en annan ras före inkas tid.

Men vad som är verkligt förbryllande är att bildernas mönster endast kan ses från luften - från flygplan på en höjd av över 330 m. För vem var markeringen avsedd - för änglar, eller män i flygande maskiner.

=====

UNDER HYPNOS UPPLEVDE HAN EN HÄXBRÄNNING 1761...

"En ursinnig folkhop slog mig till döds"

Under hela sin ungdom experimenterade Peter Doig tillsammans med en god vän med hypnos. Det hände ibland att han drömde sig mycket långt tillbaka i historien. Men efter en skrämmande upplevelse nyligen har de båda vännerna slutat med sina experiment. Det var när Peter försattes två hundra år bakåt i tiden och var med om en häxbränning.

Peter Doig, i dag 29 år och ett år äldre Andrew Annandale har varit vänner sedan ungdomen. I dag är Andrew doktor i ekonomi, Peter är fysiker. De delade rum vid universitetet i Cambridge, och de hade ett gemensamt och ganska ovanligt intresse: Hypnos. Anledningen var att Peters far en gång i tiden uppträdde på scener över hela världen som hypnotisör.

Vänd.

Eftersom Peter visade sig mest mottaglig var det i allmänhet han som försattes i hypnos av Andrew.

Under årens lopp hade de en del intressanta upplevelser som visade att Peter ibland kunde försättas mycket långt tillbaka i tiden.

1967 utökades den hypnosintresserade gruppen med professor Ivor Hall. Denne är lärare i ekonomi men har skaffat sig rykte som en av världens främsta forskare i övernaturliga fenomen. Han deltog i de båda ungdomarnas "seanser". De förde noggranna anteckningar och hade alltid bandspelaren på när något intressant dök upp.

Men i oktober förra året började den mardrömslika upplevelsen, som skulle komma Peter Doig att för alltid lägga hypnosen på hyllan.

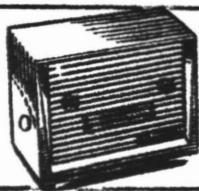
Andrew hade försatt Peter i hypnos och professor Hall satt beredd vid bandspelaren. Plötsligt tyckte Peter att han befann sig på en gata i en gammal stad eller by. Människorna runt omkring honom var klädda som på 1700 - talet. Han fick ett intryck av att de inte var engelsmän, även om de av utseendet att döma mycket väl kunde varit det. Proff. Hall har spelat upp bandet många gånger efteråt.

Där berättar Peter: Gatan heter Glencairn Street och där borta i hörnet finns en smedja med namnet Alexander Yuill ovanför dörren. Jag går förbi en affär som säljer ost och andra mejeriprodukter.

I fönstret finns en skylt, "James Matthew AB". En underlig sak lade Peter märke till. Trots att han var en människa från det tjugonde århundradet och den här miljön måste vara minst ett par hundra år gammal, tycktes ingen lägga märke till att han såg annorlunda ut.

Jag hade just stannat för att tala med en flicka som heter Mary Jane Orphoot. Jag tror att jag är förälskad i henne. Hon är liten och nått, har lingult hår och blå ögon. Hon kallar mig inte vid namn, men vi verkar känna varandra bra. Peter fortsatte att ge en livlig beskrivning av staden och den vårljumma, friska sjöbris- en från havet. Peter hörde hemma här, ingen reagerade för hans närvaro. Men plötsligt släppte hypnosen som om något hade väckt honom.

Forts sid 10.

UFO rapporter

— Av Ulf R Johansson

■ ■ Han är professor i astronomi vid amerikanska Northwesternuniversitetet.

Kv. P 29/4 73.

■ ■ Han har varit toppastronom vid berömda Smithsonianinstitutet i USA och bl a lett dess bevakning av satelliter under Nassas ledning.

■ ■ Nu träder han fram, J Allen Hynek, inför offentligheten och konstaterar: Visst finns det riktiga UFO-farkoster, riktiga flygande tefat! Samtidigt attackerar han kraftigt sina mindre övertygade forskarkolleger.

■ Hynek har i flera år varit sysselsatt med att utreda de flygande tefatens vara eller icke-vara. Redan i början på 50-talet knöts han till amerikanska flygvapnet som dess främste astronomiske expert på problemet.

Hyneks väsentligaste jobb den gången: att sälla ut de rent astronomiska felobservationerna (planeter som Venus, Mars, Jupiter, meteoror etc) ur bilden.

Mer och mer övertygad

Men under årens lopp har Hynek blivit mer och mer övertygad: det ligger något i tefatobservationerna! Det finns en kärna av observationer som måste tas på allvar!

■ Det är i sin bestseller The UFO Experience: A Scientific Inquiry som Hynek presenterar sin bomb. Och han skriker sannerligen inte orden när han beskriver hur många av hans kolleger försäckt förlöjliga allt vad tefatobservationer heter:

— Själva fenomenet med denna moderna härxjakt, raka motsatsen till allt vad den vetenskapliga attityden står för, är i sig självt värt att studera...

■ Hela vetenskapshistorien, menar Hynek, är full av exempel där nya upptäckter fått brottas med konservativa vetenskapsmän innan upptäckterna erkänts.

Missförstånd

Hynek gör också upp med de värsta missförstånden om UFO-mysteriet. Här är några:

■ Endast på förhand UFO-trogna rapporterar om flygande tefat. Så är det inte alla, säger Hynek. För det mesta rör det sig om människor som sällan haft anledning att fundera över UFO-mysteriet.

■ UFO-observationer görs aldrig av vetenskapligt tränade personer. Hynek: Några av de bästa rapporterna kommer från aktiva forskare. Men rapporterna når sällan offentligheten, eftersom forskarna av olika skäl vill förbli anonyma.

■ UFO-läkningar görs av opålitliga, outhälsade och okunniga människor. Hynek: Detta stämmer endast på en extrem liten del av observationsmaterialet. Dessutom har en psykisk undersökt ca 3 400 människor som synpunkter på tefatproblemet. Resultat: Ingen som helst koppling. Bländslöjta intresserar sig inte för frågan.

■ UFO:s är synonyma med små gröna män och besökare från yttre rymden. Hynek: Vi vet inte vad UFO egentligen är. Man kan inte förkasta fenomenet bara för att det tycks oförklarligt.

■ Hynek hävdar, att det är dags för FN att gripa in och börja samla data från hela världen. För något år sedan träffade han förre generalsekreteraren U Thant, som höll med. Men U Thant och hans efterföljare på posten kom endast göra något om ett enskilt medlemsland väcker frågan till liv på allvar.

Det senare har inte hänt. Inte ännu...

Statistiska bevis

Hynek presenterar också statistiska bevis för att UFO:s verkligen existerar. I en undersökning jämfördes

hundra UFO-fall från Spanien med närmare 1 200 observationer från övriga världen. Sedan delades observationerna in i olika grupper: hur många hade sett UFO-farkosterna - på marken, hur många hade sett dem sväva över marken, hur många tyckte sig kunna urskilja varelser ombord etc.

Resultatet:

■ 53 proc av de spaniska observationerna gällde UFO:s som stod på marken. Övriga världen vidde 35 proc.

■ I Spanien såg 38 proc av farkosterna sväva över marken - oftare från övriga världen var 35 proc.

■ I en fjärdedel av fallen kunde man i Spanien urskilja någon sorts varelse ombord - 32 proc i övriga världen.

■ 9 proc av Spanien-fallen rörde iakttagelser av "humanoider", alltså tefatvarelser, men där själva tuberna stöt ganska närgångna

Nu följde en underlig tid för Peter. Han längtade tillbaka till den där staden eller byn - han längtade efter Mary Jane. Det var som om han var förälskad i henne även i vak-et tillstånd. Professor Hall varnade honom att det här kunde vara farligt.

Och så med ens en decemberdag förra året fick Peter återvända. Men det var inte längre samma idylliska lilla plats.

Han befann sig mitt i en ursinnig, vrålande folkhop.

Bränn häxan! Bränn häxan! skrek mobben.

- Jag måste leta upp Mary Jane Orpoot, sa Peters röst i bandspelaren. Jag måste träffa henne igen. En stunds tystnad, sedan kom hans röst tillbaka: - Gode Gud, nej.. Nej..

Han såg Mary Jane bunden vid en påle. Hon var klädd i en lång, vit klänning. Några karlar höll på att dränka in bålet på vilket hon stod med en vätska. I nästa sekund flammade elden upp och Mary Jane Skrek: - Rädda mig! Jag är ingen häxa... Hjälp mig!

Peter försökte kampa sig fram genom folkhopen som vrå-lade: - Död åt Häxan! Slagen haglade över honom när han trängde sig fram - och i nästa ögonblick försvann allt för honom.

Han uppfattade professors och Andrews röster bredvid sig men kunde inte öppna ögonen, inte röra en muskel. Han befann sig i ett tillstånd av chock. I en hel vecka låg han till hälften medvetslös på sjukhus innan han åter-vände till verkligheten.

Den intressantaste delen av Peters upplevelse kom efteråt, när de undersökte verkligheten bakom häxbränning-en. De fick snart fram att platsen inte låg i Storbritannien. Därför skrev de till statsarkivet i Massachusetts, U S A, som var beryktat för sina häxprocesser. En månad senare kom svaret. Platsen som beskrevs i Peters berättel-se måste vara Woodstock nära kusten. Platsen förstördes av en jättelik tidvattensvåg 1799 och har sedan aldrig åter-uppbyggts.

Våra handlingar visar att tre häxor brändes på bål i Woodstock, skrev forskaren. En av dem var Mary Jane Orphoe ot som påstods ha spridit död bland boskapen med sina för-bannelser. Hon var 19 år när hon brändes 1761. Byn hette enligt en gammal stadskarta Glencairn Street. Likaså de namn Yuill, och Matthew som ni skrev i ert brev.

Vi finner en detalj ytterligt intressant. Ni skriver där att en ung man försökte rädda den påstådda Mary Jane. Vi har en enda handling där denna händelse finns beskriven. En man vid namn Jeremiah Josuah Samuels, ca 25 år.

Han misshandlades till döds av den ursinniga pöbeln när han försökte tränga sig fram för att släcka elden. Vi undrar hur ni kan känna till detta, eftersom den gamla handling där denna detalj noterats inte har plockats fram ur vårt bibliotek på över 140 år...

VÅR ~~GÄFFULLA~~ VÄRLD

En resa utan like

Tjugo två män slogs för sina liv mot havets raseri, men varje gång de vann blev de tvungna att börja striden på nytt.

Lloyds register innehåller fallet om skonaren »Mermaid» och hennes tjugotva man starka besättning. Lloyds har många underliga historier från havet, men ingen som kan jämföras med den.

Alltsammans började egentligen mycket angenämt. På morgonen den 16 oktober 1829 stävade »Mermaid» ut från Sydney destinerad till Collier Bay på Australiens västkust. En lätt bris rädde och en strålande sol lekte med vågtopparna när »Mermaid» klöv dem. Ombord på fartyget befann sig aderton besättningsmän, tre passagerare och kaptenen, Samuel Nollbrow som stod vid rodet. Utan att veta någonting hade alla just påbörjat en resa som saknar jämförelser i sjöfartens historia.

På fjärde dagen efter avresan överlämnade kaptenen rodet till sin förste styrman och gick ner i sin hytt för att ta sig en liten drink ur det förråd han omsorgsfullt ställt i ordning för sig. Besättningen strosade omkring på däck eftersom det fanns mycket litet att göra under rådande väder. Barometern gav ingen upplysning om vad som verkligen var på väg. Det vackra vädret och den måttliga brisen tycktes hålla i sig. Men strax före klockan två på eftermiddagen blev allt plötsligt mycket stilla. Tjocka moln började skymma solen.

Förundrad över den plötsliga stiltjen ställde kapten Nollbrow ifrån sig sin butelj och vacklade upp på däck. Han upptäckte att barometern föll mycket snabbt. Strax före skymningen avlöstes stiltjen av vindbyar som snart övergick i full storm. »Mermaid» slogs för sitt liv. Hon befann sig på en mycket farlig plats; Torressundet, en trång kanal som krävt många offer.

De väldiga vågorna sköljde över fartyget från för till akter. Då och då upplystes fartyget av blixlar och kaptenen förstod att han knappast hade någon chans att vinna denna kamp. Hela besättningen befann sig på däck då en våg, större än de tidigare, slungade »Mermaid» mot ett rev som slet upp fartyget från för till akter. Ögonblicket senare befann sig alla ombordvarande i det upprörda havet.

Det fanns bara en räddning för dem, en klippa som reste sig ur det kokande vattnet nära hundra meter från det sjunkande fartyget. Miraklernas mirakel inträffade. När gryningen kom befann sig samtliga 22 ombordvarande på klippan. Inte ett liv hade gått till spillo.

Under tre kalla, fruktansvärda dygn var människorna fångna på klippan. Sedan kom barken »Swiftsure» vaggande genom sundet, upptäckte de nödställda och tog dem ombord.

Allt gick väl under de närmaste fem dagarna, ända till dess »Swiftsure» närmade sig Nya Guineas kust. Sedan föll också »Swiftsure» offer för det öde hennes nyss räddade passagerare bar med sig. Utan föregående varning fångades barken in av en kraftig ström som inte stod antecknad i något sjökort. Med sidan före sveptes hon in mot den klippiga kusten och krossades. Alla ombordvarande måste överge fartyget. Än en gång skedde miraklet. Inte ett liv spilldes.

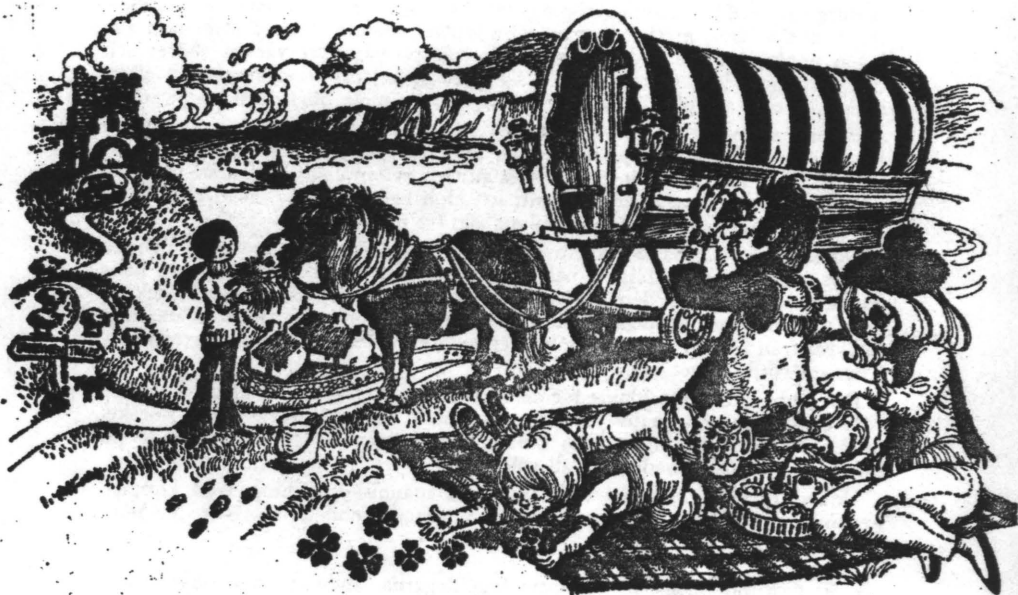
Mindre än åtta timmar senare räddades de förlista av skonaren »Governor Ready». Den hade 32 personer ombord, men lyckades ändå få med människorna från »Mermaid» och »Swiftsure» innan hon fortsatte sin resa mot katastrofen. Bara tre timmar efter räddningen började »Governor Ready» att brinna.

Fartyget var lastat med lättantändlig last, lump och papper och elden spred sig fasaväckande snabbt. Order att lämna fartyget gavs. Alla ombord stuvade in sig i livbåtarna utan att hinna få med sig någonting. Runt dem låg hundratals kvadratmil av öppet vatten långt vid sidan av de reguljära fartygsrutterna. Utsikterna tedde sig mörka, men åter inträffade ett under. Australiska regeringens kutter »Comet» kom seglande och tog samtliga ombord. Inte heller den tredje katastrofen hade krävt något människoliv.

Ombord på kuttern började stämningen genast bli spänd. Kutterns besättning ansåg att de skeppsbrutna bar med sig ett ont öde, trots den påtagliga lycka som räddat dem från döden så många gånger. Under exakt en vecka gick allt bra. Då bröt plötsligt en häftig storm ut. »Comet» master bröts av, relingar slop till splittr, rodet krossades och fartyget var lämnat åt elementens raseri. »Comet» besättning gick i livbåtarna och försvann från det dömda fartyget med dess ovälkomna gäster.

Under aderton timmar klängde sig dessa fast vid vraket under ständig strid mot hajar. Då dök paketbåten »Jupiter» upp och återigen blev de skeppsbrutna räddade. För vilken gång i ordningen visste de vid det laget knappast själva. Respektiva kaptenar ropade upp alla namn enligt sina rullor. Miraklet var ett faktum. Inget liv hade spillts denna gång heller. - - -

Denna fantastiska krönika som i varje detalj är verifierad, har ännu en underlig aspekt. En av passagerarna ombord på »Jupiter» var en äldre dam vid namn Sarah Ritchey från Yorkshire som var på väg till Australien för att söka sin son Peter som varit saknad i femton år. Hon fann honom! Han var en av de besättningsmän från »Mermaid» som »Jupiter» räddade.

EN TREVLIG OCH ANGENÄM SOMMAR
ÖNSKAR TELLUSREDAKTIONEN.